

heeft hij bij verschillende ouderejaars, die een meer intensief contact met hem onderhielden, een groot respect afgedwongen door het gemak, waarmee hij afstand kon doen van zichzelf om zich in situaties van anderen te verplaatsen.

Zijn geestelijk leven werd beheerst door het streven naar een radicaal Christen-zijn, welk streven gepaard ging met een kritische geest. Meerdere malen heeft hij zijn afschuw uitgesproken over de hypocrisie, die hij signaleerde bij vele Christenen en Christelijke instanties. Het heeft ons beschaamd doen staan, uit zijn mond gehoord te hebben, dat Bijbel en gebed de essenties van zijn leven waren. Zijn onafgebroken zoeken naar de plaats, die een Christen in deze wereld behoort in te nemen, was een levend getuigenis van zijn liefde tot God.

Het plotseling verscheiden van Steven heeft grote verslagenheid bij zijn familie en vrienden teweeggebracht. Mogen wij samen ons troosten met de gedachte dat dezelfde Heer, die hem aan ons gegeven heeft, hem ook tot Zich heeft genomen.

ANTON J. C. GRAEFF

Op 7 september 1960 is Anton gestorven. Hij werd 60 jaar. Op 10 september hebben enkele corpsleden de familie vergezeld op haar moeilijke tocht naar de begraafplaats. Dit alles gebeurde niet onverwacht, want Anton is lang ziek geweest. Het was een ziekte die tergend langzaam verliep, maar geen uitzicht bood op beterschap. De overgang van de volle sociëteit naar de stille ziekenkamer thuis, of naar die kale ongezellige zaal van het W.G., is voor Anton heel moeilijk geweest. Deze man was geheel vergroeid met zijn werk, met de sociëteit, met het studentencorps. Droomde hij, dan was hij op L.A.N.X. Hoe zwak zijn lichaam en zijn stem ook waren, telkens wist hij nog wel enkele grappige herinneringen van vroeger op te halen. Met smaak kon hij dan uitweiden over uitbundigheden, die mannen van naam zich in hun studententijd meenden te kunnen veroorloven. Zijn verhalen misten de scherpte van de roddel of van het verwijt. Hij vertelde ze alleen omdat hij ervan genoot. In dit opzicht is Anton op zijn ziekbed steeds dezelfde gebleven als de Anton achter de bar. Hij had de bescheidenheid van de ideale butler, maar miste diens stijfheid. Hij deed zijn werk met veel plezier. De trappen van L.A.N.X. waren voor hem een weg naar